

дове за цѣлата страна, го убеждаватъ въ ползата отъ образовани и патриотически въодушевени учители у насъ. Впрочемъ, такива има вече доста, и нѣкои, най-полезни като просвѣтители и водачи въ борбата срещу Фенеръ, сѫ излѣзли тѣкмо отъ училищата на Гърция. Други сѫ били обжегнати все тѣй силно и спечелени за народность и просвѣтно дѣло отъ книгите на Венелина и Априлова, отъ тия народни благодетели, които Селимински славослови неведнажъ, изъ чувството си на лична и обща признателностъ.

Нашето възраждане, както то се замогва въ края на XVIII и първите десетилѣтия на XIX вѣкъ подъ влияние на българските сношения съ чуждите народи, на примѣра отъ съседските възстания и на руските войни на югъ, има за свои лозунги тѣкмо тѣзи начала, подчертани отъ Селимински. И особено важна роля изиграватъ въ пробуждането на копнение по народността емигрантите, които, спасени отъ страшното турско иго и живѣли известно време въ Европа, пожелаватъ да видятъ родната си страна въздигната и честита. Тогава тѣкмо се заработка за укрепване на националното съзнание, за насаждане на образование и за развой на книжнината ни на народенъ езикъ, за да не се спре вече никога въ това поле на родолюбиви старания. И най-добре проличава успѣхътъ тукъ при разрешението на въпроса за независима българска иерархия. Единодушие, решителностъ, вѣра въ собствените сили и въ правотата на дѣлото и готовностъ за жертви въ името на новата идея за народностъ, отбелязватъ ясно настѫпването на една нова ера въ историческия животъ на българите.

3. БЪЛГАРСКОТО ВЪЗРАЖДАНЕ И ФЕНЕРСКОТО ДУХОВЕНСТВО. — Първите зари на българското възраждане Селимински съглежда още въ началото на XVIII в., когато победите на Петра Велики надъ турската империя накарали покорените народи на югъ да повѣрватъ, че „звездата на отоманското царство ще изчезне“. Достатъчно било, този православенъ победителъ съ велики планове „да наелектризира поробените отъ турците християнски народи“, за да се раздвижатъ тамъ духовете и да се породи ламтежъ къмъ свобода. Действително, по-нататъшните войни между Русия и Турция сѫ имали само печални последици за българския на-